

2. kapitola

Teraz

Naše manželstvo sa nezosypalo. Ani sa náhle nerozpadlo.

Bol to oveľa pomalší proces.

Začalo sa takpovediac *scvrkávať*.

Nie som si istá, koho je to vina. Základy nášho vzťahu boli pevné. Na začiatku sme boli oveľa silnejší než iné páry. O tom som skalopevne presvedčená. No v priebehu posledných pár rokov sme akosi zoslabli. Najhoršie je, že dokážeme skvele predstierať, že sa nič nezmenilo. Jednoducho sa o tom ne bavíme. Máme mnoho vecí spoločných a jednou z nich je schopnosť vyhýbať sa problému, ktorý by si vyžadoval najviac pozornosti.

Ku cti nám slúži, že sa máme stále radi a ani jeden z nás nechce pripustiť, že naše manželstvo je v troskách. Ľudia si stále myslia, že manželstvá zanikajú vtedy, keď sa zo vzťahu vytratí láska. Keď sa radosť zmení na hnev. A obdiv na po-

hľadanie. Ale my s Grahamom sa na seba nehneváme. Akurát už nie sme tým, čím sme bývali.

Niekedy sa ľudia zmenia a pre manželstvo to vôbec nič neznamená, pretože obaja sa zmenili spoločne a rovnakým smerom. No stáva sa, že sa dvaja ľudia zmenia každý inak.

Tak dlho kráčam opačným smerom než Graham, že si nedokážem spomenúť na jeho pohľad vo chvíli, keď sa milujeme. A pritom viem, že on si presne pamätá každučký prameň mojich vlasov vo chvíli, keď pri ňom v noci zaspávam.

Ľudia často nevedia ovplyvniť spôsob, akým ich okolnosti postupne zmenia.

Pozriem sa na svadobný prsteň, posuniem si ho palcom na prstenníku a otáčam ho stále dokola. Svadobná obrúčka vraj symbolizuje večnú lásku. Grahamovi to povedal klenotník. Je ako nekonečná slučka. Začína v strede a nikde sa nekončí.

Ten klenotník však nepovedal nič o tom, že by obrúčka symbolizovala aj večné *šťastie*. Reč bola len o večnej láske. Problém je v tom, že láska a šťastie sú dve rozdielne veličiny. Jedna bez druhej dokážu existovať.

Hľadím na svoju obrúčku, na svoju ruku, na drevenú škatuľku, čo v nej držím, keď zrazu znenazdajky začujem Grahamov hlas: „Čo robíš?“

Pomaly zdvihnem hlavu, čo je v úplnom rozpore s pocitom prekvapenia, ktoré sa ma zmocní, keď ho z ničoho nič zazriem stáť vo dverách. Kravatu si stíhol dať dolu, horné tri gombičky na košeli má rozopnuté. Opiera sa o veraje dverí a hľadí na mňa prekvapene so zdvihnutým obočím. V tej chvíli sa miestnosť zaplní jeho prítomnosťou.

Kým ja ju, naopak, zaplňam svojou neprítomnosťou.

Napriek tomu, že ho poznám už dlho, stále sa okolo neho vznáša závoj akejsi tajomnosti. Vyžaruje mu z tmavých očí a dodáva vážnosť i myšlienkam, ktoré nikdy nevysloví. Od chvíle, ako som ho prvýkrát stretla, mi imponovala jeho rozvážnosť. Upokojovala ma.

Zvláštne, že tá istá rozvážnosť ma dnes zneisťuje.

Ani sa nepokúšam drevenú škatuľku schovať. Bolo by to zbytočné. Hľadí rovno na ňu. Odvrátim pohľad a opäť sa pozriem na škatuľku, čo držím v rukách. Po celý čas bola na povale, nedotknutá, ani som si na ňu nespomenula. Natrafila som na ňu až dnes, keď som hľadala svoje svadobné šaty. Chcela som si ich vyskúšať, či sú mi ešte dobré. Boli. No vyzerala som v nich inak ako pred siedmimi rokmi.

Akosi osamelejšie.

Graham vojde do spálne. Skĺzne pohľadom z drevenej škatuľky na mňa, v jeho tvári zaregistrujem potláčaný strach, a čaká, že mu poviem, prečo ju držím. Prečo som ju doniesla do spálne. Prečo mi vôbec napadlo doniesť ju z povaly sem.

Neviem prečo. No to, že ju práve teraz držím v ruke, je premyslené rozhodnutie, preto len ťažko môžem odpovedať neutrálnym „neviem“, prípadne niečo v tom duchu.

Pristúpi bližšie ku mne a ja zacítim pach piva. Graham nezvykne piť, pokiaľ nie je štvrtok, vtedy chodieval s kolegami z práce na večeru. Svojím spôsobom mám ten pivný pach, ktorý z neho cítim každý štvrtok večer, rada. Keby pil každý deň, zrejme by sa mi hnusil a v prípade, že by mal vážny problém s alkoholom, bol by to zrejme dôvod na časté hádky. Ale Graham má všetko pod kontrolou. Má svoju rutinu a tej sa drží. Túto stránku jeho osobnosti považujem za najviac sexi. Tešievala som sa na jeho štvrtkové návraty.

Niekedy som ho čakala v posteli a tešila sa na sladkú chuť v jeho ústach.

Aj to istým spôsobom vypovedá o tom, že som sa dnes v noci akosi pozabudla tešiť.

„Quinn?“

Medzi jednotlivými písmenkami môjho mena, ktoré práve vyslovil, je ukrytý všetok jeho strach. Kráča ku mne a ja sa mu pozerám priamo do očí. Sú v nich obavy a neistota, vôbec si nepamätám, kedy sa na mňa začal takto pozeráť. Kedysi, keď sa na mňa pozrel, jeho pohľad vždy prezrádzal pobavenie a obdiv. Teraz v jeho očiach vidím len more ľútosti.

Neznášam, keď na mňa takto hľadí, keď neviem, ako mám odpovedať na jeho otázky. Už totiž nie som naladená na rovnakej vlnovej dĺžke ako môj manžel. Neviem, ako s ním mám komunikovať. Stáva sa mi, že otvorím ústa a mám pocit, akoby mi vietor sfúkol slová naspäť do hrdla.

Chýbajú mi tie dni, keď som mu potrebovala všetko povedať, pretože som cítila, že ak to nespravím, vybuchnem. Chýbajú mi dni, keď sme si mysleli, že zbytočne strácame čas tým, že spíme. Stávalo sa, že som sa ráno prebudila a pristihla ho, ako na mňa hľadí. Usmial sa a zašepkal: „*O čo som prišiel, kým si spala?*“ Prevalila som sa na bok a dopodrobna som mu porozprávala, čo sa mi v noci snívalo. Niekedy sa tak smial, až mu tiekli slzy. Tie pekné sny vždy detailne analyzoval a tie zlé zlahčoval. Vtedy som mávala pocit, že mne sa snívajú oveľa krajšie sny ako iným ľuďom.

Už dlho sa ma neopýtal, o čo prišiel, keď som spala. Neviem, či preto, že sa už prestal čudovať, alebo preto, že mne sa už nesníva nič také, o čo by sa so mnou potreboval podeliť.